

Arrest

nr. 314 548 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 23 mei 2024 met nr. X waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 12 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juli 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigt deze weigeringsbeslissing op 18 december 2020 bij arrest nr. X. Verzoeker ging niet in cassatieberoep bij de Raad van State.

1.2 Op 4 februari 2021 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 30 maart 2021 niet-ontvankelijk. Gezien de machtswissel in Afghanistan vernietigde de Raad deze beslissing op 27 september 2021 met het arrest nr. X.

1.3 Op 8 augustus 2022 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek opnieuw niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, XXX, bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en soennitische moslim van geloofsovertuiging. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek: u bent afkomstig van het dorp Daraykhel behorend tot het district Ahmadkhel van de provincie Paktia. U rondde uw lagere en middelbare studies af. De laatste twee jaar van dit middelbaar onderwijs studeerde u in de provinciehoofdstad Gardez. Daar studeerde u ook nog twee jaar met succes aan een technisch instituut in de richting van computerwetenschappen. Na de dood van uw vader in april 2018 werd u verantwoordelijk voor de kleinhandel die hij sinds een vijftal jaar uitbaatte in de provinciehoofdstad Gardez op Said Karam road. Een tweetal maanden nadat u de zaak overnam, zochten de taliban u op in uw geboortedorp Daraykhel. U kreeg van hen de opdracht om wapens te bewaren in de winkel in Gardez en stemde uit angst toe. Een dag later nam u contact op met een oude schoolvriend die voor de politie werkte en na nog een dag ging u langs op het politiekantoor. Er werd besloten dat de politie een oogje in het zeil zou houden. De dag daarna kwamen twee talibanleden, Q. en F., naar de winkel. Ze bleven bij u omdat die nacht spullen geleverd zouden worden. Via hun kwam u ook te weten dat ze uw broer N. vasthielden opdat u zeker zou meewerken. Toen om twee uur 's nachts de truck aankwam, greep de politie in. Iedereen werd gearresteerd. U werd ook meegenomen naar het politiekantoor maar werd de volgende ochtend rond tien uur vrijgelaten omdat u de politie op voorhand had ingelicht. Na uw vrijlating zocht u onderdak bij een vriend, daar contacteerde u uw familie. Uw paternale oom regelde intussen de vrijlating van uw broer N. uit de handen van de taliban en organiseerde ook uw vlucht uit Afghanistan. U vreest bij terugkeer gedood te zullen worden door de taliban die u van spionage verdenken voor de overheid. U reisde ongeveer een klein jaar doorheen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele onbekende landen, Italië, en een onbekend land om uiteindelijk op 9 april 2019 het Belgisch grondgebied binnen te komen en drie dagen later een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ter staving van uw aanvraag legde u uw taskara voor, 2 schoolcertificaten en 1 schooldiploma, een brief van de politiechef van Gardez die uw problemen bevestigt, twee foto's van u en uw broer en vier foto's van u en uw winkel, en een enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

Op 23 juli 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan uw asielmotieven werd geen geloof gehecht, en het CGVS oordeelde dat u beroep kon doen op het interne vluchtalternatief in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in Paktia te ontsnappen. In beroep volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. U ging niet in cassatieberoep bij de Raad van State.

Op 4 februari 2021, zonder België te hebben verlaten, diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde afkomstig te zijn uit Daryakhel in Paktia. U verwees naar de eerder door u aangehaalde problemen, namelijk de verdenking door de taliban van spionage. Uw broer, die 20 jaar oud was toen u vertrok, kende omwille van u nu ook problemen met de taliban en diende naar het huis van uw zus te verhuizen. Uw oom kreeg nu ook dreigbrieven. U vreest nog steeds te zullen worden gedood door de taliban. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de meest recente dreigbrief van de taliban gericht aan uw oom A. en waarin ze vragen om uw uitlevering; en een originele bevestigingsbrief van uw problemen door de dorpsouderen die eerder was vergeten voor te leggen.

Op 30 maart 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek, aangezien u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

U ging in beroep bij de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) die gezien de machtswissel in Afghanistan besloot om de beslissing van het CGVS te vernietigen in het arrest van 27 september 2021. In het verzoekschrift naar aanleiding van dit beroep werd door uw raadsman naar dezelfde asielmotieven verwezen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor de taliban die u nog zouden zoeken wegens een verdenking van spionage, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd (zie verklaring volgend verzoek punt 16). Zo werd het niet geloofwaardig geacht dat de taliban u en uw winkel zouden hebben willen gebruiken om wapens voor hen te verstoppert; werd geen geloof gehecht aan de ontvoering van uw broer gezien uw vage verklaringen daarover; en kon evenmin geloof worden gehecht aan zijn vrijlating door de taliban. De RvV bevestigde deze beoordeling van uw asielmotieven. Bijgevolg staat deze beoordeling vast.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U haalt aan dat uw broer intussen ook is moeten vluchten voor de taliban omwille van u en dat uw oom ook dreigbrieven krijgt van de taliban (zie verklaring volgend verzoek punt 16; verzoekschrift p. 3). Hierbij dient te worden benadrukt dat aan uw problemen met de taliban, die u als verrader bestempelden nadat u hun plannen had verklikt aan de autoriteiten, geen geloof werd gehecht door het CGVS en de RvV. Het feit dat u nu weer aanhaalt dat uw broer ook problemen kende met de taliban, en dat uw oom ook dreigbrieven krijgt nadat u eerder met de taliban in conflict kwam, is niet voldoende om te gelden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U biedt immers nog steeds geen verklaring voor de vaststelling dat de taliban in hun rekrutering van u afwijken van hun gangbare manier van werken, zoals is gebleken uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Evenmin biedt u een afdoende verklaring voor de verschillende vaagheden en onwaarschijnlijkheden die in uw eerste verzoek werden vastgesteld.

De bijkomende documenten die u neerlegt gelden evenmin als nieuwe elementen die de kans groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Vooreerst hebben documenten pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Met betrekking tot de bevestiging door de dorpsouderen merkt het CGVS trouwens op dat u dit document eerder had kunnen voorleggen aangezien u het al sinds 2019 in uw bezit hebt (zie volgend verzoek punt 18). U was dit echter vergeten, zo stelt u, wat de ernst van uw vrees voor vervolging relativeert. Hoe dan ook betreft het slechts een document met een gesolliciteerd karakter, waarvan de objectieve bewijswaarde gering is. De dreigbrief van de taliban gericht aan uw oom, waarvan u nu een kopie voorlegt, kan evenmin tot een andere conclusie leiden. Zoals uit objectieve informatie blijkt, hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, gezien Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden. Hiervan werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Dergelijke dreigbrief kan ook door eender wie zijn opgemaakt. Opmerkelijk is tevens dat u zelf zegt de inhoud van de brief niet te kennen gezien u ze niet had gelezen. U had ze immers pas de dag voordien ontvangen (zie volgend verzoek punt 18). Gezien uw profiel van opgeleide persoon kan het CGVS alleen maar vaststellen dat het

feit dat u de brief niet las enkel getuigt van uw beperkte interesse, wat nogmaals een bevestiging is van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op DVZ in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming op 11 maart 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker brengt in het verzoekschrift een enig middel naar voor, waarin hij voornamelijk de motieven van de bestreden beslissing betwist en waarin hij ook gewag maakt van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen, in ondergeschikte orde de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Verzoeker voegt het volgende toe aan het verzoekschrift: de bestreden beslissing van het CGVS (stuk 1), de juridische tweedelijnsbijstand (stuk 2) en UNHCR – “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 (stuk 3).

3. Aanvullende nota's

3.1 Verweerder maakt op 3 september 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Verweerder verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van november 2022;
- EUAA “*Afghanistan: Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van december 2023, en
- EUAA “*COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van februari 2024.

3.2 Verzoeker maakt op 5 september 2024 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarbij hij citeert uit de EUAA Guidance Note van mei 2024. Hij haalt zijn verblijf in België sedert 2019 aan en wijst erop dat hij al zes jaar weg is uit Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar voormeld rapport waaruit blijkt dat Afghanen die na lange afwezigheid terugkeren naar Afghanistan vervolging riskeren omwille van vermoedens van crimineel gedrag, of omwille van het vermoeden dat zij zijn afgefallen van de islam (of in elk geval hun geloof niet belijden volgens de strenge interpretatie van de taliban), of omwille van vermoedens van losbandig gedrag in het Westen.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij recent voor het eerst aan zijn advocaat heeft verklaard dat hij in België seksuele contacten onderhoudt met mannen en dat hij zichzelf beschouwt als homoseksueel. Verzoeker stelt dat het buiten kijf staat dat personen met een homoseksuele geaardheid vervolging riskeren bij terugkeer naar Afghanistan en verwijst naar de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 (p. 86-88). Hij vraagt om de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen, zodat hij de mogelijkheid kan krijgen om uitgebreidere verklaringen af te leggen in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

4. Terechting

Gelet op de elementen die verzoeker voor het eerst bij de aanvullende nota heeft voorgelegd, wordt beslist om verzoekers zaak als laatste te behandelen. Er zijn geen andere verzoekers meer aanwezig in de zittingszaal op het moment dat de zaak wordt behandeld.

Verzoeker vertelt dat hij niet eerder uiting heeft durven geven aan zijn geaardheid, die in zijn cultuur als onrein en vuil wordt beschouwd en waarop een taboe rust. Hij beseft nu dat het niet als een ziekte moet

worden gezien en dat hij zich door de tijd heen voldoende thuis is beginnen voelen in België om uiting te geven aan zijn geaardheid. Via datingapps, zoals Romeo en Grindr, komt hij in contact met andere mannen. Ter zitting legt hij uit hoe hij contact maakt en waar hij uitgaat. Hij vindt het vandaag nog moeilijk om over zijn geaardheid te praten, hij heeft psychologische ondersteuning nodig; soms voelt hij zich schuldig, reden waarom hij dit niet eerder durfde te vertellen. Hij is heden bereid om verklaringen uiteen te zetten bij het CGVS zodat ze zijn geaardheid kunnen “controleren”. Daarbij wijst hij erop dat hij nooit is gehoord over de impact van de machtsovername; zijn interview bij de Dienst Vreemdelingen-zaken dateert van maart 2021.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2 Verzoeker voert in zijn aanvullende nota voor het eerst aan dat hij homoseksueel is en dat hij homoseksuele contacten onderhoudt in België. Hij stelt dat het buiten kijf staat dat personen met een homoseksuele geaardheid vervolging riskeren bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de EUAA “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 (p. 86-88).

De voormelde aangevoerde vrees voor vervolging betreft een geheel nieuwe vervolgingsgrond. Deze vervolgingsgrond staat los van de elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en die verweerder heeft beoordeeld in de bestreden beslissing.

5.3. De vraag stelt zich in welke mate de nieuwe vervolgingsgrond, die voor het eerst wordt ingeroepen in de aanvullende nota, dient te worden meegenomen in de thans voorliggende beoordeling.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1 van deze richtlijn, zo moet worden uitgelegd dat “de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.” (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 99 en 103).

Voormeld arrest van het Hof van Justitie indachtig, moet de Raad de door verzoeker in de beroepsprocedure aangevoerde nieuwe “grond” “in beginsel” onderzoeken, tenzij de Raad constateert dat deze in een te late fase van de procedure is ingeroepen of indien verzoeker deze niet op voldoende concrete wijze heeft uiteengezet om naar behoren te worden onderzocht.

Zoals het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aanbrengt, zoals ook in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld.

Echter, gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer, in casu zijn seksualiteit, kan uit het feit dat een verzoeker, wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen van bij het eerste beschermingsverzoek heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat deze verzoeker niet geloofwaardig is.

Daarnaast moet de verplichting om alle elementen tot staving van het verzoek om internationale bescherming “zo spoedig mogelijk” aan te brengen, worden afgezwakt door de verplichting, onder meer in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, voor de met het onderzoek belaste instanties om in het persoonlijk onderhoud rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het beschermingsverzoek, met inbegrip van de kwetsbaarheid van de verzoeker, en om dat verzoek op individuele basis te beoordelen rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van elke verzoeker (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 69-71).

Gelet op de Afghaanse context rond homoseksualiteit kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het moeilijk kan zijn om uiting te geven aan homoseksuele gevoelens.

Verzoeker geeft in dit verband in zijn aanvullende nota aan dat hij uit schaamte pas recent voor het eerst aan zijn advocaat heeft verklaard dat hij in België seksuele contacten onderhoudt met mannen, wat hij ter terechtzitting verder toelicht en bevestigt. Dat de homoseksuele geaardheid aldus in een te late fase zou zijn ingeroepen, kan in dit geval niet worden aangenomen.

5.4. Om de vraag te beantwoorden of de nieuwe vervolgingsgrond op voldoende concrete wijze is uiteengezet om naar behoren te kunnen worden onderzocht, dienen alle neergelegde documenten en verklaringen mee te worden genomen bij de beoordeling.

Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele geaardheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele geaardheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt.

Het zijn dan ook voornamelijk de verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, die het uitgangspunt vormen voor het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn geaardheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Een verzoeker moet daarom zicht bieden zijn ervaringen met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid, eventuele relaties en de eigenheid en beleving van een homoseksuele geaardheid, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst of over hoe zijn ervaringen in het algemene beeld zouden passen. Van de verzoeker mag aldus een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62). Een aangevoerde homoseksuele geaardheid wordt enkel aannemelijk geacht wanneer een verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een emotionele, affectieve en seksuele aantrekkingskracht tot en voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

In de aanvullende nota stelt verzoeker nog dat hij geen harde bewijzen kan voorleggen maar dat hij bereid is om uitgebreide verklaringen hieromtrent af te leggen. In casu, wordt verzoeker op het einde van de zitting ter terechtzitting en bijgestaan door zijn advocaat de kans geboden zijn nieuwe vervolgingsgrond toe te lichten, zoals samengevat onder punt 4 van dit arrest.

Niettegenstaande verweerder op 6 september 2024 in kennis werd gesteld van verzoekers aanvullende nota, is hij ter terechtzitting niet verschenen noch vertegenwoordigd. Verweerder heeft aldus geen

standpunt ingenomen met betrekking tot een eventuele vrees voor vervolging omwille van verzoekers geaardheid.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om verzoekers ingeroepen geaardheid, die hij tracht te onderbouwen door zijn verklaringen, op gedegen wijze te onderzoeken.

Het lijkt aangewezen verzoeker hierover meer uitgebreid te horen, te meer hij tot nu toe niet is bevraagd over de omstandigheden en invulling van zijn leven en verblijf in België, zijn opvattingen, gedachten of meningen over de taliban en hun beleid na de machtsovername en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele objectieve landeninformatie en de daarin geschetste risicoprofielen. Indien nodig kan dit middels een nieuw persoonlijk onderhoud gebeuren nu de terechtzitting van de Raad daarvoor niet geschikt is.

De Raad benadrukt hierbij wederom dat rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoeker niet kan worden verweten deze nieuwe vervolgingsgrond in een te late fase te hebben ingeroepen om te worden onderzocht (zie supra). Daarnaast moet rekening worden gehouden met verzoekers Afghaanse nationaliteit en de algemene landeninformatie die is opgenomen in het rechtsplegingsdossier. Gelet op die omstandigheden moet omzichtig worden omgesprongen met de thans ingeroepen vervolgingsgrond. Het geheel van voorgaande dient mee in overweging te worden genomen teneinde de situatie van verzoeker te kunnen inschatten en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek.

5.5. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES